

+

Xc 18

Senyors i senyores que m'escal-
 len, ~~bons~~ catalans qui aplegat
 en aquest lloc ~~estem~~ de festa pel
 vin sentiment de patria i de
 patria, com voldria jo correspon-
 dre a la vostra expectació, al vos-
 tre esperancament de bellesa i
 de vibració vinya del aperit, com
 voldria jo esser ven de geni,
 de profeta de la terra nostra, com
 voldria tenir ^{el meu vinya} ~~fosse~~ de sentiment
 pensament, los intors de senti-
 ment pera evocar el sentit de a-
 questa festa, l'aperit de nostra
 raca, aquesta cora santa que us
 fa vibrar, que us fa anelar, es-
 timar i esperar, aquesta cora mi-
 teriosa que es el temps de la nos-
 tra anima. Com voldria que l'
 meu poble dicuss los com el

jòrtic de la poesia que després
 de una paraula ha de volar en
 aquest espai, portant-nos el Tast
 de la verge bella immortal.
 Però jo, que us diré pobre de
 mi? Si el cuc tornat papelló
 ha te'l primer vol incert al
 dominar sobre flors i made-
 res, com ha d'esser errant perdut
 el meu verb desde aquesta gran
 alcada de la presidència dels Mossos
 Florals de Barcelona!

Quasi desde ruin, he vi-
 gut cada any en aquesta festa, sem-
 pre amb una pisança adins in-
 definible; amb la pisança que't
 bonicel va a neurer la dona
 arrugada, amb la ^{vols dir tot} ~~voluntat~~ ^(ple de llum i amor) que
~~flor~~ ^{un} entrar en jardí floris; i en
 care sentint-me adins un noble
 sentiment de visió de pàtria.

1
Oh aquells primers anys que
ja veig ^{oir} sentir poetes i ~~grans~~
~~homenes~~ i persuaders al gran saló
de Slotja, que ornat de primavera
~~semblava~~, i era tornat temple sagrat
catedral ~~joiosa~~ plàcida de flors,
consagrada ^(a) ~~al~~ culte amorós del
~~la llengua~~ verb ancestral i peren-
ne de Catalunya! Apretat entre
la multitud aixecava l'coll pera
veure i conèixer qui parlava, aspi-
rava l'ait pera coprar qualque
paraula que en desxipés l'enig-
me de la prisaença amorosa que
a dins tots sentíam. I aquells ho-
mes que entonaven tot parlant,
i aquells conceptes fragmentats que
lins a mi arribaven, m'augmenta-
ven la prisaença, me feien batre
fort el cor, i en la meua joventut m'
floria pera no marxar mai ~~fora~~
d'aquest intím amor de la patria nos-

tra; l'estimació de totes aquestes
coses que veiem amb nostre ull,
que totem amb nostre cor, que les
^{cròniques} ~~històries~~ ens contem amb el llenguat-
je honorat de la veritat i de la
pauca noblesa; aquestes coses d'a-
vir i d'avui, de demà i de
vençura, que ^{son} ~~en~~ la cadensa
de l'espiritual carnal i de
natura, de mar, cel i mon-
tanyes, qu'és Catalunya im-
mortal, la Catalunya que ~~està~~
~~porta~~ i tal com som en
ben naixer, a sa faïça en
arbora vida cullà i ^{que} ~~un~~ vibrat,
amb sa força, ens portem a la
immortalitat gloriosa.

En el temps de la meua adolescen-
cia, portat de la ma ^{generosa} d'un germà
qui de temps estava coprés en la
santa talcia, (u qui en aquest mo-
ment m'inspira faig acatament de
agratament i amor, i larme i ben

que al cel el tinga,) en aquell
temps en que l'conceixement
se visconta i l' sentiment cobra
forces, pera ~~volar~~ ubicar-se
en els dalters de la vida, ja
vareis veure de més aprop a
quells homes, poets i artistes,
i en res converses, planes i in-
times, vareis sentir ~~el mateix~~
alè de la incertitat en l'amor
de la terra, en la esperança
peinada de la plena renaixen-
ça. ~~En l'estadi dels focs ja~~
~~podia veure per a poder sentir~~
~~be~~ Elavor, ja era ja admes en l'es-
tadi dels mantenadors dels focs; ja cultiva
d'aprop el mirar i el gest dels poets
guanyadors; ja la paraula viva
n'arribava ^{reconex} i m'premia amb sa llum
de poesia, i l'ideal de la bella
renaixença catalana ja m'^{dominava} plena
cor: esperit, sentiment, voluntat
i intel·ligència.

I així com el primer amor
 de juvenut perdura lluminis tota
 la vida, informa bellament
 l'esperit de l'home, afina i orien-
 ta les facultats natives, així a
 quest foc d'ideal de la nostra re-
 naixença, fou mon nort, ma guia,
 l'iman, el sol, la força vivifi-
 cadora que donà valor a mes
 pobres facultats d'artista, com
 ho ha rigut per a tota la generació
 que honra i glorifica a la nostra
 Catalunya. Els Jocs Florals han
 rigut l'herald de nostre geni
^{renascent}
~~desvetllant~~, han rigut i es
 la ven del sentiment que present
 i endevina tota cosa, que amb
 els ulls clucs te evidència de
 les grans clugaries, que a les for-
 ques ven i ^{fora} gora en les perfeccions
 maravelloses. Els Jocs Florals són

la ~~concepció~~ expressió de nostra obe-
diència a la voluntat de Deu, qui
vol que Catalunya sia; son la con-
cepció florida de tot lo que és
la vida espiritual de Catalunya.

Per així m'havem posat en aquest
lloc, lions i estimats mantenedors
de aquesta Festa; per així havem
volgut que un humil cantaire
de la terra us presideixi i porti
avui el ^{qu'} títol de aquesta man-
gloriosa. Aquest acte d'humili-
tat, tant propi de nostra raça,
jo volia podria contestar obeint
a vostra voluntat; perquè mon
 únic mèrit ha sigut ^{el} ser
humil, també, a la veu de
la terra. De aquesta Festa,
de lo que porten adins els
Flors, ~~se~~ se n'ha aplegat
tota la nostra florència espiritual;
no volament la paraula se n'ha

dignificat, vivís tota expressió
 bella de nostra ànima; i la
 nostra proximitat de gerarquia
 espiritual ha reclamat ^{està a punt} ~~l'esper-~~
^{Harold} ~~la~~ ^{la nostra} alta gerarquia
 política. ^(qu'ens pertoca) ~~La~~ L'essència
 primera, la força inicial del
 cos consisteix en la exaltació
 del nostre verb, del llen-
 guatge, qu'és la forma del
 pensament. Però com qu'el
 pensament és la concreció de tot
 el sentit del home, la paraula
 viva ^{que de dit sentit és la} ~~que~~ ~~en la seva~~ expressió, porta
 latent tota la ~~seua~~ ^{espiritualitat},
 tot lo que ~~l'empeny~~ ^(indivíduum) al desenvolup-
 ment complet de la vida. I els
 Jochs Florals, que nasqueren de una
 necessitat del esperit de raça, no ha-
 viam pas de donar fruit borb com
 d'un arbre de rassa decadent. Els
 Jochs Florals, com un espandiment

qu'erau de una fortitud profunda,
 hanen per força d'èsser la ven
 reina de la terra que canta i
 viu amb la esperança, que nun
 leheix la opressió que tiranitra,
 que plora d'aurorança pel temps
 que foren gloriosos, que escl
 ta amb el himne triomfant
 de la remuneració esplendorosa.
 Els focs Florals van aigut com
 la mare amorosa que a tots els fills
 estima, qui a tots crida a con
 cordat i els beneheix i alenta
 i els exalta sobre son cap
 amb els transports de vida, quan
 s'en sent honorada per llurs
 gests; que plora i serra per
 ells quan la mort els roba
 a la vida, que guarda viu
 el recort de tots, ^{vivents} ~~seus~~ i morts, pre
 sent i ausent; enalteix la
 terra amb llurs cançons, amb llurs

ciència, amb la riguesa digne
i ben enuanyada o amb la viden-
cia del alt destí, apertual, del
home. Per això per aquí no sol-
hi han posat poetes, ^{provadors}
sinó també ^{no menys de tota} ~~les~~ ^{les altres gran-}
^{ques, apertuals} ~~les~~ ^{arquitectes}
i cada any i hi ha memòria
de tot fill ^{de Catalunya} ~~de la terra~~ que a ho-
me que honorant la terra
nosta nari posat durant
l'any a l'altre vida.

Així se pot dir, en veritat,
que tot el nostre Renaixement
modern se deu a la inspiració,
a l'esperit qu'és l'ors de ~~la~~
^{travessia} ~~vidat~~ d'aquesta Feta radiora.
~~del~~ ~~fochs~~ ~~Flores~~ ~~de~~ ~~Parcels~~
~~sa.~~

~~Però jo~~ ^{jo} ~~no~~ ^{no} ~~en~~ ^{en} ~~aquest~~ ^{aquest} ~~moment~~ ^{moment},
~~sol~~ ^{des} ~~me~~ ^{me} ~~tot~~ ^{tot} ~~referirme~~ ^{referirme} a la influen-
cia, la informació que la n^a ~~na~~ ^{na}
~~rebut~~ ^{rebut} la ~~unija~~ ^{unija} ~~capatana~~ ^{capatana}
~~atalana~~ ^{atalana} ~~no~~ ^{no} ~~rebut~~ ^{rebut} del ~~esperit~~ ^{esperit} i de
l'acció de aquesta Feta patriòtica.

~~Però jo, en aquest moment, vol dir-me
toca parlar i ponderar de la influen-
cia i informació que la mítica
catalana ha rebut de ~~ella~~ aque-
ta institució, ~~que de la~~ ~~apersona~~ idealitat
que proclama en parla armoniosa
proclama la ~~apersona~~ idealitat
de Catalunya.~~

Però jo, en aquest moment,
vol dir referir-me a la influen-
cia i a la informació que n'ha
rebut entre nosaltres la més
subtil i comprenedora de les belles
arts; ~~la bella~~ i potser la que
va més al fons del nucli de la
vida; ~~la bella~~ la mítica.

11

É faut continua la amorositat
qu'existeix entre la poesia i la
música, qu'era cosa impossible
que, al renarxir la poesia catal-
lana, la música, sa germana
lesiona, no, redreçés aïora
perca i camora com tocada
pel val de vida nova.

Perquè, qu'és poesia i mú-
sica, vint dos cançons diferents
de una mateixa bella cosa.
Conceixen una bella poesia
que no porti l'aire i el ven-
timent de una bella melodia?
~~De quella~~

Conceixen una bella música
que no ^{en} s'adapti ^{en} l'aperit ^{el} cor
al aire, ~~el~~ ^{el} permanent, i matie,
voladores de una ~~de una~~ vera
poesia?

Morqueren juntes, les dos belles
 coses, de la mà de Déu. Sens
 una, l'altre no cataria. Perquè
 les dos canten per l'amor qu'és
 tenen una a l'altre. Així en els
 temps llunyans de la antiguitat con-
 tor i poeta vivian en una ma-
 teixa persona, i avui encara
 a la poesia qu'expressa els
 sentiments mes intims, a la
 que porta l'escalf sincer i en-
 turista del cor se li dona
 el nom de lírica, perquè amb
 la lira propi del pit era canta-
 da quan els grecs eren els mes-
 tres del bell cant i del ben
 dir. Amb el temps, les dues germa-
 nes, ~~hermanes~~ a estores, i han se-
 parat, i s'han apropiat desentallat
 en gèneres propis; i ~~amb~~ ^{amb} versos,
 i han estat monument aplendit
 que van quí del esperit, sens ajuda

de la llum armònica i trobalhada
 ra de la mímica; i ^{unicament} ~~amb~~ ^{amb} con-
 s'han aixecat les construccions
 clades i sublims de les im-
 tornes. Però sovint observem
 com sovint les dues germanes
 s'ajoren i amb guisa
 duba amorositat, s'atrauen,
 quan ~~separades~~ ^{separades} l'edificades de
 llurs esforços en les grans aso-
 cades, ~~de les~~ se juntura i i com
 penetran en la canco' qu'el
 repòs d'inspiració al ^{profunda} ~~profunda~~
~~sa~~. Llavors les dos reposen en
 la llar pairal que's donà vida.
 Llavors la humil incertitud re-
 viu amb veu puríssima.

~~Pero tanta necessitat~~ †

Pero hi ha un redós, un replieg
 humil ^{ont} ~~que~~ polsica mímica
~~no~~ se troben sempre en unió
 íntima i inseparable, ont lluny
 del permanent superbi del refinat